

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **X. Z.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 15. prosince 2015, č. j. KRPA-498031-16/ČJ-2015-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. ledna 2016, č. j. 1 A 109/2015 - 18,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. ledna 2016, č. j. 1 A 109/2015 - 18, a rozhodnutí žalované ze dne 15. prosince 2015, č. j. KRPA-498031-16/ČJ-2015-000022, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **12 342 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 8, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví rozhodla, že se žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění účinném do 17. prosince 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) s tím, že doba zajištění se stanovuje na 30 dnů. V odůvodnění rozhodnutí vyjádřila žalovaná přesvědčení, že jsou splněny podmínky pro zahájení řízení podle nařízení Dublin III, neboť bylo zjištěno, že žalobce již požádal o azyl ve Slovenské republice. Jelikož zde žalobce nevyčkal ukončení řízení o jeho žádosti a vycestoval na území České republiky, kde pobýval bez platného povolení k pobytu, existuje vážné nebezpečí jeho útěku. Uložení mírnějších donucovacích opatření žalovaná vyloučila.

[2] Stěžovatel se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který však žalobu zamítl jako nedůvodnou v záhlaví uvedeným rozsudkem. Městský soud si byl vědom předběžné otázky položené Soudnímu dvoru EU Nejvyšším správním soudem v řízení s obdobným předmětem, domnívá se však, že v jím projednávané věci žalobce chybnou aplikaci čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III nenamítal, když žalobní body omezil na otázku přiměřenosti a dostatečného odůvodnění zajištění. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že pobytová historie žalobce jeho zajištění odůvodňuje, přičemž tato úvaha je v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyjádřena.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti rozsudku městského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil kasační stížností, v níž namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Městský soud se řádně nevypořádal s žalobní argumentací o nedostatečném odůvodnění zajištění stěžovatele. Možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaná přitom zabývala jen povrchně. Její přístup ignoruje judikaturu vyžadující, aby základní práva (v případě stěžovatele právo na osobní svobodu) byla vykládána široce a výjimky z nich naopak restriktivně, neodpovídá ani požadavku na proporcionalitu a subsidiaritu zajištění.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Jelikož předložil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. září 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 - 88, Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, jejíž zodpovězení mohlo mít vliv na rozhodnutí v této věci, bylo řízení o kasační stížnosti stěžovatele podle § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přerušeno usnesením ze dne 6. dubna 2016, č. j. 6 Azs 14/2016 - 35, které nabylo právní moci dne 12. dubna 2016. Po vyhlášení rozsudku Soudního dvora ve věci C-528/15 *Al Chodor* dne 15. března 2017 Nejvyšší správní soud v tomto řízení opět pokračoval (usnesení ze dne 16. března 2017, č. j. 6 Azs 14/2016 - 37).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

pokračování

[7] Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. prosince 2015, stanovilo, že *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

[8] Zmíněným přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství je nařízení Dublin III. Podle čl. 28 odst. 2 tohoto nařízení, *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Článek 2 písm. n) nařízení Dublin III vymezuje pojem „nebezpečí útěku“ jako existenci důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.*

[9] Již zmíněným usnesením č. j. 10 Azs 122/2015-88 položil Nejvyšší správní soud Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se výkladu citovaných ustanovení ve znění: *„Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení?“* Soudní dvůr na tuto otázku odpověděl výše citovaným rozsudkem ve věci *Al Chodor* tak, že *„článek 2 písm. n) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2, musí být vykládány v tom smyslu, že členským státům ukládají povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. Absence takového právního předpisu má za následek neaplikovatelnost čl. 28 odst. 2 tohoto nařízení.“*

[10] Z uvedeného je nade vše pochybnost zřejmé, že v projednávané věci nebyly podmínky pro zajištění stěžovatele splněny. Aby bylo možné zajistit cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, je třeba, aby v jeho případě existovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 2 písm. n) tohoto nařízení. Jak Soudní dvůr konstatoval v rozsudku ve věci *Al Chodor*, *„je zásadní, aby kritéria definující existenci takového nebezpečí, které je důvodem pro zajištění, byla jasně vymezena závazným aktem, jehož uplatňování bude předvídatelné. S ohledem na účel dotyčných ustanovení a na vysokou úroveň ochrany, jež vyplývá z jejich kontextu, může požadavky na srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost, a zejména na ochranu před svévolí splňovat jediné obecně závazný právní předpis“* (body 42 a 43 odůvodnění). Jelikož zákon o pobytu cizinců do 17. prosince 2015 (tedy v době, kdy byl stěžovatel zajištěn) kritéria pro určení, zda se v konkrétní situaci jedná o vážné nebezpečí útěku cizince, neobsahoval, nebylo

možné ustanovení o zajištění cizince za účelem jeho přemístění podle nařízení Dublin III aplikovat. Rozhodnutí žalované je proto v rozporu s unijním právem.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud se dopustil nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než rozsudek městského soudu z výše uvedených důvodů zrušit. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu*. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť důvod, pro který Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení rozsudku městského soudu, má původ již v rozhodnutí žalované; městský soud by tak v dalším řízení neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[13] Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinil právní zástupce stěžovatele dva úkony právní služby – převzetí a přípravu právního zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a sepis a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil tři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se výsledná částka odměny za zastupování zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty na celkových 12 342 Kč. Tato částka zároveň představuje celkovou výši náhrady nákladů řízení stěžovatele. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[14] Žalovaná ve věci neměla úspěch, náhrada nákladů řízení jí tudíž nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 22. března 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu